

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Baptismate Paschali Et Origine Ac Ritv Consecrandi Agnos Dei Liber

Panvinio, Onofrio

Romae, 1656

Capvt Tertivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11287

CAPVT TERTIVM.

IN Græcorum Τάξῃ, siue Ministerio Hierarchico Καθηλαπτης erat, ita dictus à candelis aptandis, siue accendendis, Meurs. in Glossar. Græco-Barb. qui fuit & λαοσυγάτης Gretsero lib. 1. c. 11. de offic. aul. Constant. Codin. At in Ecclesia Romana Ordo est Acolytatus inter minores, vt vocant: Ακωλύται Græcis fuere illi Stoici, qui putabant esse turpe mutare sententiam, nullisque poterant minis ab instituto reuocari, vel dimoueri. laudatur quidem Fabritius à recto non deflectens, sicuti nec Sol à suo cursu se auertit, & celebratur ab Horatio vir iustus, ac propositi tenax. Plato tamen hominem εὐμετάβολον ζῶον esse dixit, & sapientis est mutare consilium. hinc ad Lentulum scripsit Cicero lib. 2. epist. Si recta portum nequeas tenere, id ipsum mutata uelificatione assequi contende; cum autem libertatem affectarent Stoici e Cicerone, ac Plutarcho, verè liberos esse se putabant, quia prohiberi non poterant secundum Epictetum c. 2. & 20. Enchirid. & Arrianum lib. 3. c. 26. nec dissuaderi, Sciopp. c. 130. Elementor. Philos. Stoic. Moral. A Stoicis igitur hisce sunt qui accersant etymon Acolytorum, quod hi nullis
terro.

terroribus adduci possent vt à fide desciscerent; sed constantes in eius confessione, vnanimisque perseuerarent. Alij manasse volunt id nominis, quia licet hic ordo non accenseatur sacris, sed illo insigniti certum tantum habeant officium, non potestatem, neque ius vllum in subiectos; non vetantur, neque prohibentur in sacris ministrare, nec ab illis excluduntur, sed sunt sacrorum administri, & adnumerantur inferioribus Ordinibus; vnde à S. Ignatio Antiocheno fuerunt omitti, vt obseruat Cardinalis Baronius. Demum arbitror ipse ἀπὸ τῆ ἀκολυθῆν Acolythorum nomen deductum, quia sunt asseclæ Acoluthi Diaconorum. sic Acoluthus dicitur, qui vbique sequitur Imperatorem, aut eo absente honoratior, Codino, & seruus ponè subsequens apud Hesichium, & in Etymologico: ου autem Græcum per u Latinum effertur, sicut υ Græcum e MetKerchio apud Pamelium in Tertullian. de spectac. sic Κόλυθος Poëta Aegyptius scriptor ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, quæ per Cardinalem Bessarionem innotuit, Coluthus à Latinis appellatur. Hi ministri siue Acolythi nuncupantur etiamnum à Græcis Δεποτάτοι quasi Deputati, seu κηροφόροι, teste Iacobo Goar in Notis ad Euchologium, vbi profert εὐχην, quæ super illos funditur, Latinis vocitantur & cero-
fera.

ferarij, de quibus Lacerda c.21. Aduersariorū
 sacr. gestant enim manibus cereos, & cande-
 labra, præferuntquè Diacono legenti Euange-
 lium, hocquè ipsorum præcipuum est munus
 e Concilio Tridentino sess. 23. c. 17. de refor-
 mat. & sequuntur Diaconos: tenebant patenā
 inuolutam, dum recitabantur verba Canonis, e
 Micrologo c. 18. de obseru. Eccles. & e Gem-
 ma de antiq. Ritu missæ lib. 1. c. 48. pertinet
 ad illos præparare aquam, & vinum in vrceol-
 is pro Missæ sacrificio, eosquè ad altare defer-
 re, Diaconoquè tribuere, e doctissimo Cardi-
 nale Oregio Theolog. Summ. par. 3. Tract. 2.
 In primis autem decet vt ferant duos cereos
 ad Euangelium, dein illos deponant, vt legi-
 tur apud Isidorum lib. 7. c. 12. Etymol. ex Or-
 dine Romano, Alcuinum, atque Amalarium
 lib. 3. c. 18. & lib. 2. c. 17. de offic. Eccles. secun-
 dum quem duo illi cerei Legem designant, &
 Prophetas, qui præcesserunt, & præmonstra-
 runt Euangelium; agitur ibidem de septem
 cereostatis, quæ ceraptata in Chronico Casi-
 nensi lib. 1. c. 31. & lib. 2. c. 100. at apud Ana-
 stasium cerostata, & cerostatæ, in Vigilio, &
 passim, Flodoardo Ceroferaria in vita S. Remi-
 gij, & lib. 1. c. 19. Hystor. Rem. Græcis *Καυδν-
 λάγια* e Leunclauio lib. 2. Notator. ad Para-
 titl. & e Meursio. Candelabra septem in altari

E

locan.

iocantur, quoties Pōtifex solemniter celebrat,
 & à septem Acoluthis totidem cum accensis
 cereis deferuntur, vt exprimat filium hominis
 in medio septem candelabrorum à S. Ioanne
 visum c. 1. Apocalyps. Episcopi Græci sacris
 operantes vna manu *δικήειον* seu cereum bi-
 fidum, altera gestant *τρικήειον*, siue triformem,
 illo duas Christi naturas, isto Trinitatem per-
 sonarum designantes e Symeone Thessaloni-
 censi libro de Sacram. De candelabro aureo,
 quod conflari iussit Moses, deque x. candela-
 bris Salomonis Morinus differit in Pentat. Sa-
 mar. Scotulam instrumentum dici, cui cande-
 la imponitur ad legendum, docet Glossarium
 vetus exaratum calamo in membrana post Al-
 cuinum, e Monasterio S. Andreae secus Aue-
 nionem, fortè quasi *σκότον ἑλδυνει*, id est, tene-
 bras pellat. Ibi Lucubrum explicatur lucerna
 lucens in tenebris; hinc nomen lucubrationes
 fortiuntur, quæ ab his, qui oliuo immoriun-
 tur, impallescent chartis, vtque Demosthenes
 plus olei quam vini consumunt, elaborantur.
 Ioannes quidem de Indagine Cartusianus oleū
 ex Embammate, seu satyra olusculorum sub-
 trahebat vt in lychno concinnans, & aptans
 ex illo ellychnium aleret ad studia nocturna,
 quibus plusquam Orator ille antelucanā opi-
 ficum vincebat industriam. In Belgio verò
 Loua-

Louanij, atque Ultraiekti notissimæ sunt studiosæ vigiliæ Hadriani Florentij, ad Lampadem, quæ ante Sacrosanctam Eucharistiam, pensilis ardebat in Ecclesia, pernoctantis, quibus vir doctus, & integer sibi viam muniuit, gradumque fecit ad summi Pontificatus speculam, in qua constitutus Orbi terrarum inuigilaret. memorant Fasti sacri Martyrologij Romani, S. Tharsicium Acolythum corporis Christi sacramenta portantem, maectatumque Martyrem æuo Stephani I. Papæ sanctimonia, & Martyrio quoque insignis 18. Kal. Septembris; in Menologio 8. Idus Septembris recensetur Cyriacus Acolythus pro Christo Alexandriae passus, vti Baronius refert: sed de Acolythis fusè S. Cyprianus epist. 56. & 78. S. Cornelius Papa in epist. ad Flavianum Episcopum Antiochenum, S. Siluester Papa in Concil. Romano primo, Patres Concilij Carthagineñ 4. can. 1. Valentinianus A. in l. Presbyteros, C. de Episc. & Cleric. Philo Carpathius in Cantic. & Eusebius in Vita Cõstantini M. Iodoc. Coccius Tom. 2. Cardinalis Baronius ad annos 44. & 58. Sanctus Martinus ab Hilario Pictauesi Episcopo in Acolythorum numerum reductus legitur, & Gelasius Papa in Epist. ad Episcopos Lucanos in c. si quis 3. dist. 77. meminit Acolythorum. In S. Agnetis Romæ ex-

tra muros legitur Epitaphium Abundantij Acolythy Regionis iv. Tituli Vestinæ, qui Acolythus erat Regionarius non Stationarius, aut Palatinus apud Bosium in Roma Subterranean. Recenset Simplicius Papa in Epist. 41. Cassiodor. lib. 3. Variar. Eufrasium Acolythum in Vrbe. Archiacolythus præerat Acolythis (erat is Ordo Canonorum Capuæ) seu pueris, ad quos (vt habet Rituale antiquum) pertinebat Officium in die festo SS. Innocentiũ, e Michaele Monachi in Sanctuario Eccles. Capuan.

CAPVT QVARTVM.

MVnuscula varia offerebantur à Virgibus Deo deuotis, cum velarentur. in his erant cerei, vt accenso lumine sponsi expectetur aduentus, quod constat ex epistola Sancti Hieronymi ad Marcellam: adhibentur etiã cerei quoties anathematis sententia profertur. Urbanus VI. obsessus Nuceriæ ab exercitu Caroli Tertij Regis Neapolitani ter ad fenestrã quotidie se spectandum præbebat cum ære campano, cumquè accensa face militibus Diras intentans, vti narrat Summontius in Histor. Neapolit. Solent Romani Pontifices cum feriunt anathemate impios, & perduelles, ab alta porticu conijcere cereum in solum subiectum